

at man maa erkende, at naar det kommer til Stykket, er det ærede Medlem ikke saa paaholdende med Hensyn til disse Udgifter, som man skulde tro efter hans Udtalelser. Men man kunde jo saa maaske mene, at selv om det ærede Medlem ikke selv føler sig bundet af disse Teorier, men i Praksis gaar andre Veje, kunde Teoriene godt alligevel være rigtige, og det er det, jeg vil bestride.

Med det Kendskab, jeg i den korte Tid, jeg har haft med Ministeriet for offentlige Arbejder at gøre, har erhvervet mig til vore Jernbaneforhold og vore Havneforhold, og med det Kendskab, jeg har erhvervet mig til Stemningen i det danske Folk i al Almindelighed og hos dets Repræsentanter her i Rigsdagen i Særdeleshed, tror jeg at turde slaa fuldkommen fast, at der er overordentlig meget tilbage at udrette paa Omraadet offentlige Arbejder, inden man her i Landet vil naa til den rationelle Ordning af Trafikforholdene, som Befolkningen kræver, og som for øvrigt ogsaa efter min Mening til sin Tid vil bidrage til en forøget Rentabilitet. Jeg tror saaledes, man maa gøre sig fortrolig med den Tanke, at de Beløb, vi nu regner med og har regnet med i de senere Aar, vil i Fremtiden ikke forslaa. Den Begrænsning, som ligger i disse Bevillinger, den Begrænsning, jeg for mit Vedkommende har underkastet mig, skyldes udelukkende eller i det væsentligste den finansielle Tilstand. Men det kan efter min Mening ikke blive ved at gaa saaledes i en længere Aarrække. Hvis man ikke ud af Statens almindelige Indtægter kan skaffe de fornødne Beløb, mener jeg, man maa gøre sig fortrolig med Tanken om at gaa andre Veje. Det havde været min Hensigt i denne Samling at forelægge Rigsdagen en Oversigt over, hvorledes efter min Opfattelse Trafikforholdene maatte udvikle sig i store Træk, og hvorledes man skulde efterkomme disse Opgaver: Saaledes som Situationen har formet sig nu, lader det sig vanskeligt gøre at fremkomme med en saadan Plan, som for en stor Del har mistet sin Aktualitet. Men jeg ønsker for det Tilfælde, at det ikke skulde blive mig, der kommer til at fremsætte en saadan Plan, at udtale, at de Beløb, vi for Tiden arbejder med, neppe vil forslaa.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft-Kredsen gjorde en Indvending mod en enkelt Bevilling, nemlig Bevillingen til Aarhus Banegaard, idet han herom udtalte, at han hellere havde set denne Sag fremmet paa

et særskilt Lovforslag. Jeg har ved at optage Bevillingen paa Finanslovsforslaget i Stedet for at fremsætte et særligt Lovforslag først og fremmest ønsket at understrege, hvor nødvendigt det efter min Opfattelse er, at man meget hurtigt kommer til en Ordning af denne Sag. Det ærede Medlem udtalte, at det her drejede sig om et omstridt Forhold, og jeg skal ikke benægte, at der om dette Anlæg kan strides meget. Men Striden staar neppe i synderlig Grad om, hvorvidt de Foranstaltninger, jeg her foreslaar, er de rigtige, Striden staar snarest om, hvilke Følger disse Foranstaltninger kan medføre paa andre Omraader. Striden bunder i den Betydning, man tillægger den Forskydning, der vil ske i Grundværdierne i Aarhus, naar dette Forslag gennemføres. Forskydningen af Grundværdierne i Aarhus er et Forhold, som efter min Mening er Statsbanerne eller de Personer, der som rejsende eller Forsendere af Gods er interesserede i at opnaa en tidssvarende Betjening, uvedkommende. De, der skal afsende Gods eller betjenes som rejsende og saaledes i deres Næringsvej er afhængige af, at disse Forhold er ordnede paa betryggende Maade, kan ikke have Ansvar for eller lide under den Vanskelighed, som kan opstaa ved en retfærdig Løsning af Spørgsmaalet om Grundværdiernes Forskydning i Aarhus By i den Anledning. Jeg skal ikke benægte, at dette Forslag vil kunne medføre en væsentlig Forskydning af Grundværdierne, om end jeg dog mener, at Forskydningen ikke paa langt nær vil faa det Omfang, man fra mange Sider synes at ville paa-staa. Men hvis Forskydningen kan antages at ville faa et saadant Omfang, at det offentlige virkelig bør tage sig deraf — en saadan Forskydning finder jo ofte Sted, uden at det offentlige finder, at det bør tage sig af det —, mener jeg, at dette Forhold kunde være Genstand for særlig Lovgivning, og saa vilde man derved opnaa, at dette Forhold ikke kommer til at virke som en Vægt, der trækker selve de nødvendige Foranstaltninger til Bunds. Forinden der imidlertid kan og bør tages noget Initiativ til Løsning af dette Spørgsmaal af Lovgivningsmagten, er det ganske vist min Mening, at Aarhus Byraad, Aarhus By i det hele, bør tage dette Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse og gøre sig Umage for at finde en Løsning, der kan tilfredsstille dens Borgere, og saa muligvis henvende sig til Staten med Anmodning om Hjælp til Gennemførelse af de i den Anledning fornødne Foranstaltninger, idet jeg dog her